

govorila. Rekla je: „Vaša Roza je vendar preveč nečimurna in prevzetna. Kaj bo iz tako ošabne deklice, če jej vi, draga gospa, danes ali jutri umerjete? Vsaj bi vendar imela pomisliti, da je uboga sirota, katera bi brez vaše milostne podpore ne mogla živeti.“ Tako tvoja prijateljica. A jaz sem dobro poznala tvoje serce, pa tudi tvoja želja, da želiš ljudem dopasti, ni mi bila prikrita. Kam te je vse to pripeljalo, lahko vidiš zdaj sama. Upala sem pa vendar še zmiraj, da se boš zmodrila in se podala prej ali pozneje zopet nazaj na pravi pot čednosti in sreče. Zato sem pa tudi tvojo prijateljico večkrat zavernila in jej rekla: Kaj je tebi mar za srečo moje Roze. Odločila sem jej že davno dvanajst tisoč goldinarjev za užitek in jo priporočila svojej hčeri in njenemu možu v skerb. — Tukaj ljuba Roza! vzemi list, v katerega sem ti sporoček zapisala.

Ko sem bila takrat zvedela, da te je prijateljica na plesišče odpeljala, okregala sem jo bila in jej djala, da je zapeljivka nedoželjne mladine. Nisem jej pa bila prepovedala svoje hiše, marveč sem jej bila naročila, naj tebe zopet k pravemu spoznanju in k meni nazaj pripelje. Toda na vse to mi je odgovorila, da ti za mene prav nič več ne maraš, ker se sama lahko živiš. Od te dōbe je tudi ni bilo več nazaj k meni in zvedela sem pozneje, da mi je za vse moje dobrote zelo nehvaležna. — „Tebe pa, draga Katarinka,“ pravi grofinja dalje, „je Bog poslal mojej zgubljeni Rozi v rešitev. Bodi jej tudi znanprej zvesta tovarišica. Če Bog dá, bomo se kmalu še bolj spoznali in v družbi tvoje blage matere bomo imele dokaj prijetnih in sladkih ur.“

V čistej ljubezni živele ste Katarinka in Roza, in bile ste si odkritoserčni prijateljici do smrti. Obe ste ućakale sivo starost in Bog ju je obilo blagoslovil. Še pozno v starosti je Roza pripovedovala svoje življenje ne-kušenej mladini, ter jo svarila pred lehkomiselnostjo in slavohlepnostjo, ki ste že dokaj mladih deklic pripeljale v nesrečo. Vselej pa je pristavila in rekla:

Mladine najvećja lepota je ta:
Ponižno življenje in čistost serća.

P. Gros.

Pri zibelí.

Sladko spavaš dete mило,
Sanjaš sladko brez skerbí;
Brez skerbí se boš zbudilo,
Boš hitelo k materi.

Oće tvoj pa premišljuje,
Kaj vpríhodnje 'z tebe bo;
Misli, misli, ne miruje,
Glavo beli si s skerbjo.

Poleg postlje mati čuje,
Trudno jej oko medli;
Tudi ona ne miruje,
Ne privoščí spanja si.

Kdo vé, kje boš potovalo,
Ko mladost minala bo;
Kje po starših zdihovalo,
Ki te zdaj varujejo.

To te prosim dete mило,
Dete mило, ljubček moj,
Da bi rado vse storilo,
Kar ti pravi oće tvoj.

Le kar dobro je, koristno,
Oće mati ti želé,
Njih nauke si globoko
Vcepi v mlado serćice!

Ivan G.